

BICOS

E NON BALAS

Un bico porque si
Un bico porque non
Un bico coma o lume
Un bico cora- zón
Un bico porque re
Un bico porque dó
Un bico porque la
Un bico porque sol
Un bico do re mi
Un bico acorde- ón
Un bico do si fa
Un bico percu- sión
Un bico porque si
Un bico por que non?

A pombada da paz estaba cansa de falar insistentemente con homes. Falada de derelitos, de compresión, de actos diferentes, de lugares sancios e briosos. As súas verbas esmáfalanse arreco contra un muro de pedra construído polos homes.

Un muro de pedra, si, pero tamén de silencios, de inmundicia, de pôlvora.

A pombada da paz estaba cansa de dizer sempre as mesmas consignas e escotiar sempre os mesmos desprezos.

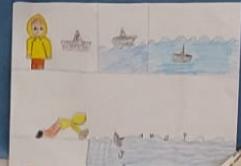
E cando perdeu a esperanza e decidiu converterse simplemente en pomba sen más, viu un rapaz subido a unha escada que lle sorriu facendolle acoito a man.

Neste instante chegou á conclusión de que tería que seguir baténdose contra ese muro erguído polos homes.

Un neno fixo unha vez un barquillo cun xornal. Había tantas desfeitas que á auga lle sentou mal.

As novas tanto pesaban, que o barco se foi ao fondo. O neno salvou as letras. Con elas creou un conto.

Programa CA/AC. Cooperar para Aprender/Aprender a Cooperar.
Alumnado de 5ºA e 5ºB de EP. CPI de Cova Terreña. Curso 2022-23.

Xián, Haoxuan e Daniela.

O equipo cooperativo “Los Civernéticos” recita un dos poemas do fermoso poemario ***Bicos e non balas*** de Antonio García Teijeiro, ilustrado por Bea Gregores.